

съ тяхъ въ Влашко. Обаче, планътъ му изведнѣжъ се нарушаваше. Тази среща съ Селимъ ага разсипваше всичкитъ му намѣрения. Даже да убиеше турчина, на другия день сигурно биха го потърсили и намѣрения трупъ би възбудилъ още повече турската подозрителность.

Бачо Киро хвана протегнатата ржка на Селимъ ага и продума нѣщо неразбрано.

— Лошо стана, даскалъ Киро, — подхвана Селимъ ага. — Не може човѣкъ да диша свободно. Едва успѣхме да запазимъ селото отъ башибозука, а сега чорбаджиитъ сж почнали да те дирятъ и подъ земята. Научили сж, че си се върналъ и побѣснѣха. Лоши сж вашитъ български чорбаджии, даскале! Ти отиде кръвта си да лѣешъ за тяхъ, а тѣ искатъ да те предадатъ на Османъ Пехливанъ — пияния кърсердаръ. Безбожни хора сж тѣ, даскале! По-добре е никога да не ги срѣщашъ. И ако искашъ, послушай ме: иди другаде, не се крий по нашитъ мѣста. Ето вземи моята кесия. Нѣма много пари, но ще ти стигнатъ да минешъ Дунава. Па, ако намѣришъ моя конь, земи го! По скоро ще отидешъ съ него. Тръгвай, даскале, и на добъръ часъ!

Бачо Киро стоеше като втрещенъ. Той бѣше поразенъ отъ сърдечнитъ думи на турчина. После протегна ржце, прегърна го и просълзенъ продума:

— Да те благослови Богъ, Селимъ ага! Човѣщина има у тебе! Благодаря ти за сърдечната доброта и за грижата. Азъ, обаче, не мога да замина. Тукъ има толкова възстаници, които сж се върнали и се криятъ немили—недраги, че е необходимо да остана, за да ги окуража и изведе изъ нашето нещастно отечество. Дългътъ ми завързва ржцетъ и краката. Не мога да избѣгамъ, когато момчетата иматъ нужда отъ мене!

*

На следния день, привечеръ, българскитъ чорбаджии отъ селото: Тошо Франговъ, Кътю Димитровъ и Петъръ Ненковъ подло издебнаха бедния революционеръ Бачо Киро, затвориха го въ колибата му и въ зори го предадоха на турскитъ заптиета.

Когато заптиетата отведоха пленника си къмъ Севлиево, любопитнитъ селяни прочетоха на едната стена въ колибата, написани съ вжгленъ следнитъ редове:

„Прощавай, мило отечество! Умирамъ съ мжката, че съмъ предаденъ отъ наши българи, следъ като единъ турчинъ прояви къмъ мене по-голѣма човѣщина, отколкото трѣбваше!“

Свѣтлозаръ Димитровъ.